

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Grøn ungdom og grå sjæle

Citation: Hjortø, Knud: "Grøn ungdom og grå sjæle", i Hjortø, Knud: *Grøn ungdom og grå sjæle*, 1911, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_07-shoot-idm139873482577184/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grøn ungdom og grå sjæle

af borgestubordet, da han sae „respektere“; han var landmand den gang; måske var han nu gået fallit. Hvad kunde han skrive om?

Nå men det var altså dansk ungdom, dette her, og her sad jeg og aspirerede til at være med. Utvivlsomt var jeg ikke den, der så mindst dum ud.

Den ene blev sluppet ind efter den anden, og det varede aldrig længe, før de kom ud igen; så fløj deres øjne til højre og venstre for at undgå at møde de mange blikke i venteværelset, der straks begyndte at studere deres ansigter. Det var et meget ensformigt studium. En ung fyr i sports-skjorte blev så påvirket deraf, at han med et højlydt: N—hæ tak, rejste sig og gik uden at ha været for. Hvorfor gik jeg ikke bag efter? Men nu var det min tur. En ældre pige med et gult manuskript i silkepapir, rejste sig halvt for at snappe min chance, hvis det skulde være, at jeg forsmåede den, og den var heller ikke for god til hende, men jeg gik alligevel ind.

Redaktionssekretæren drejede sig knirkende på sin stol. Han var heller ikke ung. Hans ansigt var af bleggråt fedt med brune pletter på; håret havde en farve som tørv, der har ligget længe i solen; læberne vare store og udkrængede, så han kunde kysse bredt uden at han behøvede at gøre større anstalter. Tænderne var gule og lange. Et par for-